

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1985/2022
30.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Јелене Ивановић и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник Милош Кукурековић, адвокат из ..., против тужене Општине Липљан, коју заступа председник привременог органа Општине Липљан, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4183/2021 од 15.12.2021. године, у седници већа одржаној 30.09.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија тужиоца, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 4183/2021 од 15.12.2021. године, тако што се жалба тужене **ОДБИЈА** као неоснована и потврђује пресуда Основног суда у Лесковцу П1 64/20 од 08.06.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да на име трошкова ревизијског поступка исплати тужиоцу 42.753,80 динара, у року од 8 дана од дана пријема отправка пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 64/20 од 08.06.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете у висини разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде, за период од децембра 2016. до новембра 2019. године, исплати појединачне месечне износе наведене у том делу изреке, са законском затезном каматом почев од последњег дана у месецу за претходни месец до коначне исплате. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према закључку Владе Републике Србије 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, за период од децембра 2016. до децембра 2019. године, исплати појединачне месечне износе наведене у том делу изреке, са законском затезном каматом почев од последњег дана у месецу за претходни месец па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 56.901,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 4183/2021 од 15.12.2021. године, преиначена је првостепена пресуда тако што је у целости одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му, за период од 01.12.2016. до 31.12.2019. године, исплати накнаду штете у висини разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде и разлике између припадајућег и исплаћеног увећања зараде према закључку Владе Републике Србије 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2018. године, све у појединачним месечним износима означеним у изреци пресуде са законском затезном каматом на те износе почев од последњег дана у месецу за претходни месец до коначне исплате. Одлучено је и да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побједану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 88/18 и 18/20) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да је ревизија тужиоца основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у спорном периоду био у радном односу код тужене на радном месту ... у Служби за ... при Одељењу за ..., а по решењу тужене о распоређивању запосленог од 28.12.2015. године. Наведеним решењем, по коме је тужена вршила обрачун зараде, тужиоцу је одређен коефицијент за обрачун и исплату плате од 8,00. Тако утврђена зарада тужиоца увећана је за 50% по основу радног ангажовања запослених на Косову и Метохији на основу закључка Владе Републике Србије 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године. Налазом и мишљењем вештака економско – финансијске струке утврђена је тражена разлика зараде, и то према првој варијанти у висини разлике између минималне зараде и основне зараде тужиоца без увећања по закључку Владе за спорни период где је вештак нашао да висина разлике од исплаћене до припадајуће основне зараде износи 107.551,81 динар, док висина разлике на име тзв. „косовског додатка“ износи 71.994,20 динара. Тужилац је прецизирао своје тужбене захтеве према овој варијанти налаза и мишљења у погледу разлика зараде и увећања по основу закључка Владе.

На основу тако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиоца за тражену исплату разлике између минималне зараде и исплаћене зараде основан, као и на име разлике између припадајућег и исплаћеног увећања зараде према закључку Владе РС од 25.12.2008. године, па је тужбене захтеве усвојио.

Другостепени суд није прихватио овакав став првостепеног суда, сматрајући да је исплаћена зарада тужиоцу правилно обрачуната уз увећање од 50% месечно. Таква исплата је реализована у већем износу од минималне зараде. Стога сматра да тужилац неосновано потражује утужену разлику.

Врховни касациони суд не прихвата овакво становиште другостепеног суда, јер налази да је засновано на погрешној примени материјалног права.

Ово је из разлога што тужилац сходно Закону о платама службеника и намештеника у органима Аутономне покрајине и локалне управе („Службени гласник

РС“, број 113/2017, 86/2019), сагласно члану 5. став 2, има право на исплату минималне зараде. Осим тога, тужиоцу, сходно Закључку Владе Републике Србије број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године и Закону о буџету припада и право на увећање припадајуће зараде у висини од 50% месечно. Према налазу вештака тужиоцу је обрачуната плата у мањем износу од минималне зараде и на тај износ вршено је увећање од 50% месечно. Такав обрачун није правилан. Тужилац је имао право на исплату минималне зараде и увећање од 50% обрачунато на тај износ. Исплаћена укупна зарада тужиоцу у спорном периоду је мања од износа који се добија обрачуном и применом минималне зараде уз увећање исте за 50% месечно. Стога је правилан закључак првостепеног суда да тужилац има право на утужену разлику зараде.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 416. став 1. Закона о парничном поступку донео одлуку као у ставу првом изреке.

Одлука о трошковима поступка из става другог и трећег изреке је донета применом чл. 165. и 163. став 2. у вези чл. 153. и 154. став 1. ЗПП. Тужиоцу не припадају трошкови опредељени у одговору на жалбу из разлога што се не ради о издатку који је био потребан ради вођења парнице у смислу члана 154. став 1. ЗПП. С обзиром да је успео у поступку по ревизији тужиоцу припадају у ревизији опредељени трошкови тог поступка на име ангажовања пуномоћника, у износу од 18.000,00 динара, одмерени применом важеће Адвокатске тарифе („Службени гласник РС“, број 37/21 од 14.04.2021. године), као и на име судских такси за ревизију 9.901,50 динара и за одлуку по ревизији 14.852,30 динара, на основу важеће Таксене тарифе.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић